

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **Mgr. S. B.**, narozený dne X
občan X
pobytem na území republiky X

proti
žalovanému: **Český institut pro akreditaci, o. p. s.**
sídlem Hájkova 2747/22, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátkou doc. JUDr. Mgr. Janou Tlapák Navrátilovou,
Ph.D.
sídlem Prvního pluku 206/7, 186 00 Praha 8

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodl o žádosti žalobce ze dne 10. 5. 2024 v rozsahu bodu 1. této žádosti podané podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.
- II. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku rozhodnout o žádosti žalobce ze dne 10. 5. 2024 podané

podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „InfZ“), v rozsahu informací požadovaných pod body 1. a 2. žádosti (dále též „žádost“). Žalobce v žádosti pod body 1. a 2. požadoval následující informace:

„1. Sdělení o výši veškerých vyplacených příjmů ze závislé činnosti (mzdy včetně všech příplatků), odměn (včetně, avšak nikoli výlučně odměny řádné, mimořádné a odměny za plnění cílových úkolů), jiných příjmů a benefitů spojených s výkonem funkce, to vše v hrubé výši (tj. před zdaněním), zdůvodnění mimořádné odměny; dále počet odpracovaných měsíců. A to prosím u všech zaměstnanců na vedoucích pozicích za kalendářní rok 2023 (vyplacených, resp. poskytnutých v souvislosti s výkonem funkce za období od 1. 1. 2023 do 31. 12. 2023).

Jméno

Funkce

Ing. R. J., MBA, Ph.D.

ředitel ČIA

Ing. N. P.

první náměstek ředitele ČIA

Ing. L. M.

náměstkyně ředitele ČIA

ředitelka odboru zdravotnických laboratoří

2. Informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi následujících zaměstnanců veřejné správy:

Jméno

Funkce

Ing. N. P.

první náměstek ředitele ČIA

Ing. L. M.

náměstkyně ředitele ČIA

ředitelka odboru zdravotnických laboratoří

Ing. V. J.

ředitel odboru zkušebních a kalibračních

laboratoří“

V žádosti jsou uvedena celá jména, jejich anonymizaci provedl soud (pozn. soudu).

2. *Zaprvé.* Žalobce v žalobě se nejprve navrhuje zabývat se předběžnou otázkou, zda žalovaný je či není povinným subjektem, a pokud ano, zda podle § 2 odst. 1, či odst. 2 InfZ. Má za to, že žalovaný je veřejnou institucí podle § 2 odst. 1 InfZ, neboť u něj převažují znaky veřejné instituce ve smyslu judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, zejména nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007 sp. zn. I. ÚS 260/06 ve věci Letiště Praha. K prvnímu znaku ohledně způsobu vzniku a zániku instituce žalobce uvádí, že pro posouzení charakteru žalovaného má za podstatné, že impulsem jeho vzniku bylo veřejnoprávní jednání, tedy projev vůle státu. Právní předchůdce žalovaného Český institut pro akreditaci jako příspěvková organizace vznikl na základě rozhodnutí Ministerstva hospodářství ČR, které dne 21. 12. 1992 vydalo zřizovací dokumenty. Proces „odstátnění“ se uskutečnil transformací na obecně prospěšnou společnost podle zákona o obecně prospěšných společnostech. I když z pohledu formy zřízení se jedná o zakládací akt ve formě zakladatelské listiny ve smyslu zákona č. 248/1995 Sb., o obecně prospěšných společnostech a o změně a doplnění některých zákonů (dále též „ZOPS“), tj. ve formě soukromoprávního úkonu, nelze pominout, že jeho zakladatelem byla Česká republika zastoupená Ministerstvem průmyslu a obchodu (dále též „MPO“). Rozhodnutím MPO č. 134/1998 byla na žalovaného převedena veškerá práva, závazky a povinnosti bývalé příspěvkové organizace, která zanikla ke dni 30. 6. 1998, a rozhodnutím č. 135/1998 byl žalovaný pověřen prováděním akreditace podle § 15 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů (dále též „zákon č. 22/1997 Sb.“). Při případném zániku žalovaného by také byla přítomna určitá míra ingerence státu, která je nesrovnatelně vyšší než u běžných soukromoprávních subjektů. Ke druhému znaku ohledně hlediska osoby zřizovatele žalobce uvádí, že zřizovatelem předchůdce žalovaného byl v roce 1992 stát prostřednictvím Ministerstva hospodářství a v roce 1998 prostřednictvím

MPO. Ke třetímu znaku ohledně subjektu vytvářejícího jednotlivé orgány instituce žalobce uvádí, že MPO má přímý vliv na vytváření orgánů žalovaného tím, že jmenuje a odvolává členy správní rady i dozorčí rady. MPO je též personálně zastoupeno ve správní radě, v dozorčí radě, i v poradním orgánu žalovaného, jímž je Rada pro akreditaci. Správní rada rozhoduje o změně počtu členů správní rady, popřípadě dozorčí rady, a o určení okruhu osob nebo orgánů státní správy, na jejichž návrh bude zakladatel členy orgánů jmenovat, a to na základě předchozího písemného souhlasu zakladatele. Veřejnoprávní aspekt při kreaci orgánů žalovaného je podle žalobce zjevný, neboť žalovaný má zcela zásadně omezenou autonomii vůle v tom, jak budou jeho orgány vypadat. Ke čtvrtému znaku ohledně existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce žalobce uvádí, že ovládá-li stát tvorbu orgánů žalovaného a jejich prostřednictvím řídí a kontroluje jeho činnost, pak vykonává dohled nad jeho činností. MPO vykonává dohled nad činností žalovaného, neboť touto činností, která je výkonem veřejné správy, žalovaného pověřil na základě § 15 odst. 1 zákona č. 22/1997 Sb. Výkon působnosti, který vyplývá pro Českou republiku z předpisů Evropských společenství pro oblast akreditace, vykonává žalovaný namísto MPO. Je tudíž zřejmé, že MPO dohled nad činností žalovaného vykonávat musí. Státní dohled vykonávaný MPO zahrnuje například služební dohled, interní kontrolu, instanční dozor, či právo disciplinárního postihu. K pátému znaku ohledně veřejného či soukromého účelu instituce žalobce uvádí, že žalovaný není založen za účelem podnikání a nedosahuje zisku, nýbrž poskytování obecně prospěšných služeb veřejnosti v oblasti akreditace. Podle § 14 a § 15 odst. 1 zákona č. 22/1997 Sb. je patrná snaha státu prostřednictvím žalovaného zajišťovat některé činnosti, které je možno chápat jako výkon veřejné správy, na nichž má stát obecný zájem (poskytování služeb v oblasti akreditace). Žalobce spatřuje specifické postavení žalovaného jako veřejné instituce v jeho monopolním postavení i v odlišnostech oproti soukromoprávním subjektům, kdy žalovaný má jedinečné postavení a oprávnění. Zákon č. 22/1997 Sb. výslovně stanoví, že MPO může rozhodnutím pověřit k výkonu působnosti akreditačního orgánu pouze jednu právnickou osobu. Existence a činnost žalovaného výrazně přesahuje hranice soukromého práva, sleduje širší veřejný účel, jímž je poskytování akreditačních služeb i tvorba technických norem a jejich implementace do národní normalizační soustavy v rámci realizace Národní politiky kvality České republiky. Z uvedeného žalobce dovozuje, že žalovaný byl založen za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu.

3. *Zadruhé.* Žalobce k tvrzené nečinnosti uvádí, že žádostí (ze dne 10. 5. 2024) podanou podle InfZ požadoval po žalovaném jako po povinném subjektu informace v rozsahu osmi bodů. Informace požadované pod body 1. až 3. žádosti mu sice poskytl žalovaný přípisem ze dne 27. 5. 2024 č. j. 004778/24/ČIA_002, ale v rozsahu, který žalobce nepovažuje za odpovídající předmětu a rozsahu žádosti. Proti tomuto postupu podal stížnost, kterou vyřídilo Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále též „MPO“) rozhodnutím ze dne 18. 7. 2024 č. j. MPO 70991/24/21200 tak, že postup žalovaného při vyřízení bodů 1. a 2. žádosti potvrdilo s poukazem na § 16a odst. 6 písm. a) InfZ. Žalobce za předmět sporu považuje otázku, zda žalovaný žádost o informace (bod 1. a 2.) vyřídil poskytnutím informace dne 27. 5. 2024 zcela, či zda je nadále nečinný.
4. Žalobce *k informacím požadovaným pod bodem 1. žádosti* namítá, že žalovaný přípisem ze dne 27. 5. 2024 mu požadované informace neposkytl, toliko argumentoval tím, že žalovaný jako subjekt soukromého práva nehospodář s veřejnými prostředky, a že jediným zdrojem veřejných prostředků jsou roční dotace ze státního rozpočtu vydávané MPO za účelem

financování činností v rámci evropské a mezinárodní spolupráce v oblasti akreditace. Žalovaný poskytl žalobci informace o části dotace, která byla použita na mzdy zaměstnanců označených žalobcem v žádosti. Podle žalobce by bylo vhodnější, kdyby žalovaný vydal rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti a vlastní poměrně obsáhlou argumentaci uvedl do odůvodnění rozhodnutí. Tímto způsobem žalovaný nepostupoval a žalobce byl proto nucen užít stížnost podle § 16 odst. 1 písm. c) InfZ. Nesprávným postupem žalovaného byla žalobci odňata možnost zpochybnit námitky žalovaného i argumentaci nadřízeného orgánu z důvodu absence rozhodnutí. Žalovaný přitom fakticky požadované informace neposkytl, toliko uvedl informaci o části dotace vyplacené vedoucím zaměstnancům v roce 2023. Takovéto informace však nebyly předmětem žádosti.

5. Žalobce *k informacím požadovaným pod bodem 2. žádosti* uvádí, že žalovaný přípisem ze dne 27. 5. 2024 mu požadované informace k jednotlivým osobám o jejich dosaženém vzdělání a odborné praxi neposkytl. Přípis obsahoval odpověď paušální, obecnou a nekonkrétní, kterou nelze objektivně považovat za poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ. Pokud měl žalovaný zákonné důvody informace neposkytnout, měl vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a toto rozhodnutí dostatečným způsobem odůvodnit. Žalovaný proto v zákonem stanovené lhůtě žalobci v žádosti konkrétně vymezenou informaci neposkytl a ani ohledně ní nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti, pouze poskytl údaje, jejichž poskytnutí nelze považovat za vyřízení předmětu žádosti.
6. Žalobce k výzvě soudu ohledně případného upřesnění žalobního typu setrval na petitu tak, jak je uvedeno shora.
7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl žalobu odmítnout pro nedostatek pasivní legitimace žalovaného, popř. ji zamítnout jako nedůvodnou. Považoval za sporné, zda jej lze podřadit pod správní orgán podle § 1 odst. 1 správního řádu. Je obecně prospěšnou společností s pověřením k výkonu ověřování odborné způsobilosti žadatelů o akreditaci, což je jen dílčí částí činnosti žalovaného, jeho postavení jako správního orgánu tím není založeno. Nevykonává působnost v oblasti veřejné správy, která by mu byla svěřena právním předpisem. Není ani oprávněn vrchnostensky rozhodovat formou konstitutivního rozhodnutí. Definiční znak správního orgánu tak neshledává naplněným. Žalovaný byl založen podle norem soukromého práva. Při jeho vzniku nedošlo k přechodu práv a povinností od žádného právního předchůdce, ani není právním nástupcem zrušeného Českého institutu pro akreditaci. Ačkoli v rámci své činnosti realizuje i činnosti obdobné, které v minulosti realizoval zmiňovaný zrušený správní orgán, neznamená to, že se jedná o totožný subjekt. Výkon pravomoci svěřený žalovanému pověřením MPO není jedinou činností žalovaného a jeho existence není navázána na možnost provádění akreditací. Tyto provádí na základě individuálního správního rozhodnutí vydaného na žádost po splnění předpokladů k této činnosti. Výkon konkrétní svěřené činnosti ve stanoveném rozsahu ve veřejném zájmu je pojmovým znakem pro vymezení povinného subjektu podle § 2 odst. 2 InfZ. V daném případě je nerozhodné, zda je na žalovaného nahlíženo jako na povinný subjekt podle § 2 odst. 1 či odst. 2 InfZ. Oba odstavce jsou alternativy, které nelze spojovat nebo zaměňovat ad hoc podle charakteru požadované informace, je nutné určit status subjektu s ohledem na veškerou činnost a vykonávanou působnost. Žalovaný je přesvědčený, že je povinným subjektem podle § 2 odst. 2 InfZ a nenaplnuje kritéria pro podřazení pod pojem veřejné instituce jako povinného subjektu. Řešení této otázky však není podstatné pro rozhodnutí o předmětu řízení, mezi účastníky není sporné, zda informační povinnost žalovaného, kterou splnil, byla dána.

8. Žalovaný ohledně nečinnosti ve věci uvedl, že svou informační povinnost v rozsahu stanoveném zákonem ve věci žádosti v části bodů 1. a 2. splnil, nečinným nebyl. Neexistuje tudíž povinnost vydat rozhodnutí či poskytovat další informace. S ohledem na postavení žalovaného jako povinného subjektu byly informace poskytnuté v rozsahu, v němž je informační povinnost žalovaného stanovená, a to v rozsahu vztahujícím se k činnosti, jejímž výkonem je žalovaný pověřen v oblasti výkonu veřejné správy. Neposkytl informaci o příjmech z neveřejných prostředků. Na poskytnutí takových informací se nevztahuje informační povinnost. Pokud k požadované informaci žalovaný není povinným subjektem, neodmítá se poskytnutí informace formalizovaným způsobem (správním rozhodnutím), postačí neformální sdělení. I kdyby informační povinnost byla shledána, neformální sdělení by bylo nutné v materiálním smyslu považovat za rozhodnutí, nikoli za nečinnost. Akreditace je službou hrazenou subjekty, v jejichž prospěch je prováděna, cena těchto služeb je odvozena od skutečně vynaložených nákladů na akreditaci. Takovéto příjmy žalovaného nelze považovat za prostředky získané prostřednictvím správního řízení. Při poskytování informace žalovaný proto striktně rozlišoval mezi příjmy vedoucích představitelů žalovaného z veřejných zdrojů a z jiných (neveřejných) zdrojů, na tyto se informační povinnost nevztahuje. Žalobcem požadované informace o dalších příjmech jsou vyňaty z informační povinnosti podle InfZ, nevztahují se k činnosti související s nakládáním s veřejnými prostředky. K bodu 2. žádosti doplnil, že požadovaná informace byla poskytnuta. Žádost neobsahovala požadavek na strukturované údaje. Žalovaný při poskytování informace vycházel z formulace požadavku v žádosti i účelu, jemuž má poskytnutá informace v rámci veřejné kontroly činnosti svěřené mu v souvislosti s výkonem veřejné správy sloužit, tj. kontrola naplnění kvalifikačních požadavků kladených na zaměstnance žalovaného. Žalobci tak byla poskytnuta požadovaná informace o jejich vzdělání i odborné praxi, doplněna informací o naplnění požadavků kladených na jejich odbornou způsobilost, jako pracovníků akreditačního orgánu. Poskytnutá informace je úplnou a vypovídá o základních předpokladech pro výkon práce dotčených osob, na něž se žádost vztahovala. Podání strukturovaných informací konkretizovaných ve vztahu ke každé osobě ze žádosti neplynul, informační povinnost k takto specifickým osobním informacím nelze dovodit. Střet práv na ochranu soukromí podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a na informace podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod by musel být řešen pro ochranu soukromí.
9. Žalobce v obsáhlé replice setrval na žalobním tvrzení, že žalovaný je veřejnou institucí podle § 2 odst. 1 InfZ a že posouzení povahy žalovaného je ve věci předběžnou otázkou. Podrobně rozvedl postavení žalovaného a uvedl, že žalovaný je jediným národním akreditačním orgánem České republiky notifikovaným Evropskou komisí. Žalovaný byl k provádění akreditace pověřen rozhodnutím ministra průmyslu a obchodu pro všechny oblasti akreditace. Byť v obecné rovině žalovaný je subjektem soukromého práva, ve vztahu k výkonu působnosti akreditačního orgánu je třeba jej považovat za veřejnou instituci, neboť touto činností vykonává veřejnou správu namísto MPO, kterým je k tomu pověřen podle § 15 odst. 1 zákona č. 22/1997 Sb. Žalobce dále uvedl výčet činností žalovaného, z nichž dovodil, že hlavní činností žalovaného je poskytování obecně prospěšných služeb veřejnosti v oblasti akreditace. Doplňková činnost přímo souvisí s činností hlavní. Žalobce setrval také na předchozích tvrzeních ohledně nečinnosti žalovaného. Uvedl, že pokud žalovaný tvrdí, že jako soukromoprávní subjekt nenakládá s veřejnými prostředky, měl žádost v této části odložit nebo vydat rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí informace a toto rozhodnutí náležitým způsobem odůvodnit. Namísto toho žalovaný použil takovou

procesní formu, aby žalobci poskytl řadu argumentů a úvah, které měly žalobce přesvědčit, že žalovaný nehospodář s veřejnými prostředky. Takovým nesprávným postupem byla žalobci odňata možnost napadnout tvrzení žalovaného odvoláním podle § 16 InfZ a následně i žalobou podle § 65 s. ř. s. Žalobce považuje postup žalovaného za účelovou nečinnost. Doplnil, že žalovaný ve vyjádření uvedl argumenty směřující k věcné podstatě sporu, jde o úvahy, zda by poskytnutí osobních údajů bylo oprávněné. Tyto argumenty a úvahy však mají podle žalobce své místo v řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž by byla žádost o informaci odmítnuta nebo žádost odložena, jelikož míří k podstatě sporu, nikoli k tomu, zda byl žalovaný ve věci nečinný či nikoli. Žalobce navrhl provedení důkazu výroční zprávou žalovaného za rok 2023.

10. Žalovaný v duplice setrval na argumentaci, že pro rozhodnutí o žalobě proti nečinnosti není rozhodné posouzení žalobcem nastolené předběžné otázky, zda je žalovaný povinným subjektem dle § 2 odst. 1 či odst. 2 InfZ. Podle žalovaného by mu postavení správního orgánu nezakládal ani žalobcem tvrzený status veřejné instituce podle § 2 odst. 1 InfZ. Pojmy veřejná instituce a správní orgán nelze zaměňovat. V posuzované věci nerozporuje, že je povinným subjektem podle InfZ, spornou je pouze konkrétní povaha žalovaného jako povinného subjektu, což však pro posouzení věci a rozhodnutí nemá význam. Žalovaný se považuje za povinný subjekt podle § 2 odst. 2 InfZ. Pověření MPO v oblasti akreditace z něj nečiní orgán veřejné správy. Nerozporuje, že akreditační činnost je jeho hlavní činností, ale nikoli však jedinou. Současné jeho samotná existence není navázána na výkon této činnosti. Případný zánik pověření k provádění akreditací by neměl za následek zrušení a zánik obecně prospěšné společnosti, neboť neměl právního předchůdce.
11. Žalobce v triplice setrval na své argumentaci a navrhl soudu provést listinné důkazy: úplný výpis žalovaného z rejstříku obecně prospěšných společností, notářský zápis sepsaný dne 12. 7. 2019 notářkou JUDr. L. Š., Zakládací listinu obecně prospěšné společnosti Český institut pro akreditaci, o. p. s., úplné znění, včetně dodatků k 12. 7. 2019, rozhodnutí MPO č. 190/2010 ze dne 29. října 2010 č. j. 39101/10/05300/01000, o pověření Českého institutu pro akreditaci, o. p. s., k provádění akreditace (k výkonu působnosti akreditačního orgánu), koncepci Českého institutu pro akreditaci, o. p. s., s platností od 1. ledna 2020 a výroční zprávu o činnosti Českého institutu pro akreditaci, o. p. s., za rok 2023.
12. Městský soud v Praze vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí podle § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).
13. U jednání konaného dne 17. 1. 2025 účastníci setrvali na své argumentaci. Soud v řízení provedl tyto důkazy: úplný výpis žalovaného z rejstříku obecně prospěšných společností, notářský zápis sepsaný dne 13. 2. 1998 notářkou JUDr. J. B. se zakládací listinou obecně prospěšné společnosti, notářský zápis sepsaný dne 12. 7. 2019 notářkou JUDr. L. Š. se změnou zakládací listiny obecně prospěšné společnosti, rozhodnutí MPO ze dne 22. 4. 2011 č. j. 49493/10/05300/01000 s úplným zněním zakládací listiny obecně prospěšné společnosti, rozhodnutí MPO ze dne 30. 6. 1998 č. j. 17146/98/6000/1000 o opatřeních souvisejících se založením obecně prospěšné společnosti a publikaci nazvanou *25 let akreditačního systému 1991-2016*. Provedenými důkazy se soud zabývá pod bodem 38. a násl. tohoto rozsudku. Oproti tomu soud pro nadbytečnost zamítl návrh žalobce na provedení důkazů koncepcí Českého institutu pro akreditaci, o. p. s., s platností od 1. ledna 2020 a výroční zprávou o činnosti Českého institutu pro akreditaci, o. p. s., za rok 2023, jelikož soudem provedené

důkazy, a současně podklady, které obsahuje správní spis, jsou pro posouzení věci dostačující.

14. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti.
15. V žádosti (o poskytnutí informací podle InfZ ze dne 10. 5. 2024) žalobce požadoval po žalovaném informace celkem pod osmi body, z nichž nyní sporované (pod body 1. a 2.) jsou citované pod bodem 1. tohoto rozsudku.
16. Dne 27. 5. 2024 žalovaný pod č. j. 004778/24/ČIA_001 rozhodl o částečném odmítnutí žádosti v rozsahu informace požadované pod bodem 8. žádosti.
17. Dne 27. 5. 2024 žalovaný pod č. j. 004778/24/ČIA_002 přípisem nazvaném „*Poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů*“ (dále též „*Přípis*“) uvedl, že v bodech 1. až 7. žádosti vyhověl. K bodu 1. žádosti žalovaný uvedl: „*Informační povinnost zakotvená v 8c zákona č. 106/1999 Sb. se tedy týká pouze veřejných prostředků poskytnutých či poskytovaných povinnými subjekty, které mají povahu příjmů ze závislé činnosti či funkčních požitků podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů [...] ČIA je obecně prospěšnou společností, tj. soukromoprávním subjektem založeným podle zákona č. 248/1995 Sb., o obecně prospěšných společnostech a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů [...] ČIA vykonává na základě a v souladu s pověřením prováděním akreditace, které mu bylo uděleno Ministerstvem průmyslu a obchodu ve smyslu a za podmínek § 15 zákona č. 22/1997 Sb. [...] Akreditace tedy není činností hrazenou z veřejných prostředků, nýbrž službou hrazenou jejími bezprostředními uživateli, jimiž jsou subjekty posuzování shody – účastníci akreditačních řízení [...] náklady na činnost akreditačního orgánu, včetně personálních nákladů, jsou hrazeny z úhrad poskytovaných subjekty posuzování shody na základě § 16 odst. 4 a 6 zákona č. 22/1997 Sb. (tj. z příjmů z hlavní činnosti ČIA, příjmů ČIA z doplňkové činnosti a z dalších zdrojů soukromoprávní povahy - např. prodeje nepotřebného majetku). Charakter veřejných prostředků ve smyslu § 8c zákona č. 106/1999 Sb. může mít toliko neinvestiční dotace ze státního rozpočtu, která je ČIA poskytována Ministerstvem průmyslu a obchodu v souladu s čl. 4 odst. 9 nařízení č. 765/2008 za účelem financování činností v rámci evropské a mezinárodní spolupráce v oblasti akreditace, které vyplývají ze zapojení ČIA jako vnitrostátního akreditačního orgánu České republiky do evropských a světových organizací zabývajících se akreditací [...] Pro rok 2023, který je předmětem žádosti o informace, obdržel ČIA neinvestiční účelovou dotaci na financování činností v rámci evropské a mezinárodní spolupráce v oblasti akreditace, které vyplývají ze zapojení ČIA jako vnitrostátního akreditačního orgánu České republiky do evropských a světových organizací zabývajících se akreditací. Z této dotace byly na mzdách v žádosti označených pracovníků, v průběhu 12 odpracovaných měsíců v roce 2023 (leden 2023 až prosinec 2023), vyplaceny následující prostředky:“ Následně žalovaný uvedl k jednotlivým vedoucím představitelům vymezeným v žádosti konkrétní vyplacené částky. K bodu 2 žádosti žalovaný uvedl: „*Označení zaměstnanci akreditačního orgánu dosáhli vysokoškolského vzdělání v magisterském studijním programu technického zaměření, získali titul Ing. a na uvedené pozice nastoupili s odbornou praxí nejméně 12 let. Označená kvalifikace je v souladu s požadavky na odbornou způsobilost pracovníků akreditačního orgánu.*“*
18. Dne 21. 6. 2024 žalobce podal proti přípisu stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ, jelikož k bodům 1. až 3. žádosti mu byly informace poskytnuty částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

19. Rozhodnutím ze dne 18. 7. 2024 č. j. MPO 70991/24/21200 rozhodlo MPO o stížnosti žalobce ze dne 21. 6. 2024 tak, že pod výrokem I. uložilo žalovanému povinnost do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí vyřídit bod 3. žádosti; pod výrokem II. potvrdilo postup žalovaného při vyřízení bodu 1. a 2. žádosti podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ. V odůvodnění k bodu 1. žádosti MPO uvedlo, že povinný subjekt poskytl žalobci informace o příjmech jednotlivých vedoucích představitelů žalovaného vymezených v žádosti v rozsahu částek majících povahu příjmu ze závislé činnosti nebo funkčních požitků, které obdrželi z titulu práva povinného subjektu na čerpání neinvestiční dotace sloužící k financování konkrétních úkolů v oblasti spolupráce mezinárodních organizací. Informace o výši příjmu dotčených osob se v souladu s § 8c odst. 1 InfZ odvíjí od definice veřejných prostředků upravené v § 2 písm. g) zákona o finanční kontrole. Povinný subjekt není žádným ze subjektů uvedených v § 2 písm. a) zákona o finanční kontrole. Z daného důvodu nenaplňují finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty, které povinný subjekt vlastní, definici veřejných prostředků, z níž InfZ vychází. Povinný subjekt není vlastníkem ani držitelem žádných veřejných prostředků náležejících některému ze subjektů uvedených v § 2 písm. a) zákona o finanční kontrole. Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že jakýkoli příjem, který povinný subjekt obdrží v souvislosti s výkonem činnosti akreditačního orgánu spadá do kategorie veřejných prostředků, neboť povinný subjekt jako soukromoprávní osoba nezřízená zákonem, ani na základě zákona, nespadá pod subjekty vymezené v § 2 písm. a) zákona o finanční kontrole, jeho příjmy tedy nemohou být veřejným příjmem definovaným v § 2 písm. h) zákona o finanční kontrole. Ze strany povinného subjektu byla poskytnuta úplná informace reagující na žádost opírající se o § 8c InfZ. K bodu 2 žádosti MPO uvedlo, že vyřízení žádosti v daném bodu bylo úplným. Informace poskytnuté povinným subjektem v daném bodě korespondují s rozsahem žádosti žalobce.
20. Městský soud v Praze vycházel z následující právní úpravy v rozhodném znění:
21. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*
22. Podle § 2 odst. 1 InfZ *povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.*
23. Podle § 2 odst. 2 InfZ *povinnými subjekty jsou dále ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti.*
24. Podle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ *povinný subjekt posoudí žádost a: nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění nebo upřesnění.*
25. Podle § 15 odst. 1 InfZ, *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*

26. Podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ *stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen „stížnost“) může podat žadatel, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí.*
27. Podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ *nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že postup povinného subjektu potvrdí.*
28. Podle § 14 zákona č. 22/1997 Sb. *výkon působnosti, který vyplývá pro Českou republiku z předpisů Evropských společenství pro oblast akreditace, zajišťuje a provádí ministerstvo.*
29. Podle § 15 odst. 1 zákona č. 22/1997 Sb. *Ministerstvo může rozhodnutím pověřit k výkonu působnosti akreditačního orgánu pouze jednu právnickou osobu (dále jen „akreditační orgán“).*
30. Podle § 15 odst. 3 zákona č. 22/1997 Sb. *neplní-li akreditační orgán povinnosti nebo přestane-li splňovat požadavky stanovené v přímo použitelném předpisu Evropských společenství nebo v rozhodnutí o pověření, nebo pokud o to sám požádá, Ministerstvo rozhodnutí o pověření změní nebo zruší.*
31. Podle § 15 odst. 5 zákona č. 22/1997 Sb. *nadřízeným správním orgánem akreditačního orgánu je ministerstvo.*
32. Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou, zda je žaloba projednatelná ve správním soudnictví. Přistoupil proto k posouzení povahy žalovaného, neboť vyřešení otázky, zda žalovaný je povinným subjektem je pro danou věc klíčové. Postupoval tak v souladu se závěrem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 4. 12. 2014 č. j. 9 As 56/2014-28, podle jehož právní věty: *„Pokud je sporná povaha žalovaného, po kterém jsou požadovány informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, coby povinného subjektu dle tohoto zákona (§ 2 odst. 1 a 2), je správní soud povinen přednostně vyhodnotit tuto otázku, aby zjistil, zda je dána pravomoc soudů ve správním soudnictví. Teprve poté, co učiní závěr o pravomoci soudů ve správním soudnictví, se může zabývat dalšími okolnostmi, jako je např. povaha aktu vydaného žalovaným.“* Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„v řízeních, která se týkají žádostí o poskytnutí informací dle informačního zákona, je pro posouzení pravomoci soudů ve správním soudnictví klíčová úvaha, zda se nachází žalovaný, po kterém jsou požadovány informace, v postavení povinného subjektu dle § 2 odst. 1, 2 informačního zákona. Pokud povinným subjektem je, je nutné na něho nahlížet v souladu s definicí obsaženou v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. jako na správní orgán, který může autoritativně působit v oblasti veřejných subjektivních práv a povinností (viz bod [15]). V opačném případě by soud musel žalobu odmítnout, byť by tak mohl učinit – v daném případě poněkud nezvykle – až poté, kdy by postavení žalovaného z pohledu informačního zákona vyhodnotil hmotněprávně. Bez odpovědi na tuto otázku však není postaveno najisto, zda je vůbec dána pravomoc soudů ve správním soudnictví. Vymezení povinných subjektů v informačním zákoně se může na první pohled jevit jako širší než vymezení správních orgánů obsažené v s. ř. s. Povinným subjektem podle § 2 odst. 1 informačního zákona je například i veřejná instituce, která není uvedena v definici správního orgánu obsažené v § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Pokud je však určitý subjekt veřejnou institucí ve smyslu informačního zákona, zákon mu svěřuje, aby rozhodoval mj. o odmítnutí žádosti o poskytnutí informací [a to podle správního řádu – viz § 20 odst. 4 písm. a) informačního zákona] – tedy o právu v oblasti veřejné správy. Jedná se zároveň o kategorii správního orgánu, kterou § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. vymezuje jako „fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy“. Jeho postavení coby správního orgánu je však v takovém případě*

omezeno právě jen na oblast postupu podle informačního zákona. Obdobné platí i v případě státního orgánu (dle § 2 odst. 1 informačního zákona), který není orgánem moci výkonné [podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].“

33. Pokud soud shledá, že je žalovaný povinným subjektem podle § 2 InfZ, bude jej třeba považovat v souladu s výše uvedeným i za správní orgán podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Není tudíž přiléhavá argumentace žalovaného, který, ačkoli nesporně, že je povinným subjektem, tvrdí, že není správním orgánem, a že žalobu je třeba již jen z tohoto důvodu odmítnout.
34. Právní úprava povinných subjektů, tedy subjektů, které mají povinnost podle InfZ poskytovat informace, je obsažena v § 2 odst. 1 a 2 InfZ. Podle § 2 odst. 1 InfZ jsou povinnými subjekty *státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce*. Následující druhý odstavce doplňuje výčet povinných subjektů o subjekty, *kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy*. Povinné subjekty podle § 2 odst. 2 InfZ však mají omezenou informační povinnost, a to v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti.
35. Otázka, zda je žalovaný povinným subjektem v plném rozsahu, je mezi účastníky řízení sporná, jinými slovy je sporná otázka, podle kterého ustanovení je žalovaný povinným subjektem. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesporně, že je povinný subjektem, považuje se za povinný subjekt toliko podle § 2 odst. 2 InfZ. Oproti tomu žalobce tvrdí, že žalovaný je povinným subjektem podle § 2 odst. 2 InfZ, i podle § 2 odst. 1 InfZ. Následná argumentace žalobce se týká naplnění podmínek veřejné instituce jako povinného subjektu dle § 2 odst. 1 InfZ. Žalovaný s tím nesouhlasí, uvádí, že není veřejnou institucí. Podle žalovaného posouzení jeho povahy není pro věc podstatné, neboť o informační povinnosti žalovaného není ve věci sporu. Tvzení žalovaného však podle soudu nekoresponduje s jeho další argumentací, v níž žalovaný sporuje žalobní tvrzení, že měl k požadovaným informacím informační povinnost, a naopak uvádí, že ve vztahu k těmto informacím jeho (omezená) informační povinnost nebyla dána. Soud proto ve shodě s žalobcem a rovněž v souladu se shora přiblíženým rozsudkem Nejvyššího správního soudu (ze dne 4. 12. 2014 č. j. 9 As 56/2014-28) považuje ve věci za nutné nejprve posoudit povahu žalovaného, zda je povinným subjektem podle § 2 InfZ, resp. veřejnou institucí podle § 2 odst. 1 InfZ, jak tvrdí žalobce.
36. Ačkoli ust. § 2 odst. 1 InfZ řadí mezi povinné subjekty též veřejné instituce, blíže je nespécifikuje. Jedná se o neurčitý právní pojem, kdy v každém jednotlivém případě je proto třeba posuzovat, zda daný subjekt spadá do rozsahu tohoto pojmu. Výkladem pojmu veřejná instituce se opakovaně zabýval jak Nejvyšší správní soud, tak Ústavní soud. Stěžejním je nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007 sp. zn. I. ÚS 260/06 ve věci Letiště Praha, v něm Ústavní soud připustil, že i soukromoprávní subjekt by mohl být veřejnou institucí, přičemž vymezil kritéria pro hodnocení toho, zda se jedná o veřejnou či soukromou instituci, takto: 1) *způsob vzniku (zániku) instituce* (z pohledu přítomnosti, či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu), 2) *hledisko osoby zřizovatele* (tj. zda je zřizovatelem stát, či nikoli), 3) *subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce* (zda dochází ke kreaci orgánů státem, či nikoli), 4) *existence, či neexistence státního dohledu nad činností instituce*, 5) *veřejný nebo soukromý účel instituce*. Rozhodující přitom podle Ústavního soudu byla „*převaha znaků*“, jež jsou pro instituci veřejnou či soukromou typické. Nejvyšší správní soud v judikatuře na základě těchto kritérií identifikoval jako veřejné instituce celou řadu subjektů, které formálně vzato představovaly subjekty soukromoprávní, avšak právě s ohledem na jejich vazbu vůči orgánům veřejné moci (ať už orgánům státu či územním samosprávným celkům)

dospěl k závěru, že se jedná o instituce veřejné. V rozsudku ze dne 16. 3. 2016 č. j. 2 As 155/2015-84 ve věci společnosti ČEZ Nejvyšší správní soud dovodil, že k naplnění kritérií veřejné instituce postačí, pokud je obchodní společnost vlastněna státem či územními samosprávnými celky nikoliv ze 100 %, ale je-li naplněno kritérium jejího tzv. efektivního ovládnutí. Tento závěr korigoval Ústavní soud v nálezu ze dne 20. 6. 2017 sp. zn. IV. ÚS 1146/16, v němž vyšel z toho, že Listina základních práv a svobod ukládá informační povinnost v čl. 17 odst. 5 pouze státním orgánům a orgánům územní samosprávy. Není vyloučeno, aby zákon tuto povinnost rozšířil i na další subjekty, avšak s ohledem na ústavní požadavek výhrady zákona musí být taková povinnost uložena vždy toliko zákonem a s ohledem na požadavek jasnosti a určitosti zákona nelze připustit, aby byla rozšiřována toliko judikaturou soudů. V rozsudku ze dne 3. 8. 2017 č. j. 6 As 43/22017-46 ve věci Komunistické strany Čech a Moravy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že politické strany nelze považovat za veřejné instituce s ohledem na to, že nejsou zřizovány orgány veřejné moci, jejich účel primárně není veřejný a výraznější veřejnoprávní prvek shledal Nejvyšší správní soud pouze v oblasti státního dohledu nad činností politických stran.

37. V dané věci při posouzení povahy žalovaného ve smyslu InfZ se soud v souladu se shora uvedenými judikaturními závěry zabýval naplněním znaků veřejné instituce, jak je vymezil Ústavní soud, přičemž závěr o tom, zda je žalovaný veřejnou institucí či nikoliv, závisí na převaze znaků, které tuto instituci charakterizují.
38. K *prvnímu kritériu* (způsob vzniku a zániku žalovaného a přítomnost soukromoprávních či veřejnoprávních úkonů) soud uvádí následující. Žalovaný má formu obecně prospěšné společnosti podle zákona o obecně prospěšných společnostech. Tento zákon byl zrušen přijetím zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též „OZ“). Podle přechodného ustanovení § 3050 OZ *práva a povinnosti obecně prospěšných společností se i nadále řídí dosavadními právními předpisy, tedy zákonem o obecně prospěšných společnostech*. Žalovaný byl podle § 4 zákona o obecně prospěšných společnostech založen zakládací listinou a podle § 5 téhož zákona vznikl dne 1. 7. 1998 zápisem do rejstříku obecně prospěšných společností. Procedurálně jde tedy o režim soukromého práva. Jak vyplývá z veřejně přístupných rejstříků, žalovaný byl založen soukromoprávním jednáním (zakládací listinou), jeho zakladatelem byla Česká republika, resp. MPO. Jak konstatoval Ústavní soud ve zmiňovaném nálezu: „*Nicméně hledisko způsobu vzniku (zániku) instituce nelze omezovat pouze na v předchozím odstavci uvedené aspekty (ty hovoří v podstatě pouze o formě zřízení – tj. zakladatelské listině – a o formě a okamžiku vzniku instituce, tj. o jejím vzniku ke dni, ke kterému byla zapsána do obchodního rejstříku). Při zkoumání daného hlediska je totiž namístě rovněž zvažovat celkovou míru ingerence státu při vzniku a zániku instituce, která je daleko intenzivnější u veřejné instituce než u instituce soukromé (při které má podstatně větší převahu její „vlastní“ vůle). I když se tedy z pohledu formy zřízení jedná o zakládací akt ve formě zakladatelské listiny ve smyslu obchodního zákoníku, tj. ve formě soukromoprávního úkonu, nelze nereflektovat při úvahách o způsobu založení státního podniku skutečnost, že zakladatelem je stát“.* Ačkoli Ústavní soud formuloval citované závěry na právní formu státního podniku, lze je aplikovat i obecně prospěšnou společnost, tedy i na žalovaného. Ten byl založen soukromoprávním jednáním z vůle státních orgánů, nikoli subjektů odlišných od státu. Ingerence veřejné moci při založení žalovaného, jehož zakladatelem byl stát, je nepochybná.
39. Soud shledal, že i ve způsobu zániku žalovaného by se projevila velká míra vlivu státu. Podle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o obecně prospěšných společnostech se obecně prospěšná společnost zrušuje *dnem uvedeným v rozhodnutí správní rady o zrušení obecně prospěšné*

společnosti, přičemž podle § 8 odst. 2 téhož zákona dříve, než je obecně prospěšná společnost podle rozhodnutí správní rady zrušena, může zakladatel toto rozhodnutí změnit nebo zrušit. Ačkoli při zániku, resp. zrušení žalovaného, by se do jisté míry projevila i vlastní vůle žalovaného, jehož správní rada může o zrušení žalovaného rozhodnout, nemůže žalovaný ukončit svou činnost zcela „dle své libosti“, neboť případné rozhodnutí o zrušení společnosti může být ze strany státu coby zakladatele zrušeno.

40. K uvedenému nelze pominout, že podle veřejně dostupných informací Český institut pro akreditaci, příspěvková organizace, byl zřízen tehdejším Ministerstvem hospodářství České republiky, tedy na základě rozhodnutí státního orgánu (formou zakládací listiny). Jeho existenci předpokládal § 2 písm. d) zákona č. 20/1993, o zabezpečení výkonu státní správy v oblasti technické normalizace, metrologie a státního zkušebnictví, v rozhodném znění, který stanovil, že orgánem státní správy v oblasti technické normalizace, metrologie a státního zkušebnictví je i Český institut pro akreditaci. Podle důvodové zprávy k tomuto zákonu: *„Navržený zákon vytváří institucionální předpoklady pro zabezpečení výkonu státní správy na úseku technické normalizace, metrologie a státního zkušebnictví v České republice, který je dosud zabezpečován federálními orgány [...] Ustanovení první části vymezují subjekty, které budou zabezpečovat výkon státní správy v dané oblasti v rámci České republiky. V podstatných rysech se přebírá dosavadní struktura federálních orgánů, která však vytváří dílčí předpoklady pro postupné přibližování ke stavu existujícímu ve státech Evropských společenství.“* Nelze přitom souhlasit s žalovaným, že není právním nástupcem zrušeného Českého institutu pro akreditaci, příspěvkové organizace. Podle veřejně dostupné publikace žalovaného nazvané *25 let akreditačního systému 1991-2016* (viz https://www.cai.cz/wp-content/uploads/2018/12/25let_akreditace_brozura_CIA.pdf) byla v roce 1998 uskutečněna v rámci procesu nezávislosti akreditačního orgánu na státní správě transformace příspěvkové organizace Český institut pro akreditaci na obecně prospěšnou společnost. Na str. 10 této publikace se uvádí: *„proces nezávislosti akreditačního orgánu na státní správě byl dokončen transformací na obecně prospěšnou společnost (o.p.s), jejím zakladatelem je Česká republika prostřednictvím Ministerstva průmyslu a obchodu (MPO)“.* Žalovaný byl pověřen shodnou činností jako příspěvková organizace, a sice výkonem akreditace. Jak zároveň vyplývá z veřejně dostupného rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 30. 6. 1998 č. 134/1998 (viz https://mpo.gov.cz/assets/cz/rozcestnik/ministerstvo/aplikace-zakona-c-106-1999-sb/infor-mace-zverejnovane-podle-paragrafu-5-odstavec-3-zakona/2024/11/Rozhodnuti-MPO-c-134_1998.pdf), všechny závazky z pracovněprávních, občanskoprávních, obchodních, popř. jiných právních vztahů příspěvkové organizace Český institut pro akreditaci, byly ke dni zániku této organizace (jímž byl den zápisu žalovaného do rejstříku obecně prospěšných společností) převedeny na žalovaného, rovněž byl takto na žalovaného převeden všechen majetek, k němuž měla příspěvková organizace právo hospodaření.
41. S ohledem na shora uvedené lze konstatovat, že způsob vzniku a zániku žalovaného kombinuje na jedné straně soukromoprávní postup podle zákona o obecně prospěšných společnostech (zakladatelská listina, forma a okamžik vzniku), na druhé straně i prvky veřejnoprávní, tj. předchozí schvalovací proces výkonné moci o založení společnosti a celkově velkou míru ingerence státu v procesu vzniku a zániku.
42. Tímto je současně zodpovězena otázka týkající se *druhého kritéria*, tj. hlediska zřizovatele žalovaného, neboť jím byl stát.

43. Následně soud přistoupil k posouzení podmínek *třetího kritéria*, a to utváření orgánů žalovaného. Podle soudu je i zde přítomen jistý veřejný prvek. Podle § 12 odst. 1 zákona o obecně prospěšných společnostech *správní radu jmenuje zakladatel, pokud v zakládací listině nestanovil jinak*. Podle § 15 odst. 4 téhož zákona *první dozorčí radu jmenuje zakladatel* a podle § 15 odst. 5 téhož zákona *nestanoví-li tento zákon jinak, platí pro způsob ustanovení a členství v dozorčí radě obdobně ustanovení o správní radě*. Z veřejně dostupné zakládací listiny žalovaného ve znění z r. 2011 (rozhodnutí č. 4/2011) vyplývá, že: podle čl. 8 odst. 3 *členy správní rady jmenuje vždy zakladatel, a to a) jednoho člena přímo, b) jednoho člena na společný návrh podnikatelských svazů a Hospodářské komory ČR, c) jednoho člena na společný návrh sdružení akreditovaných subjektů a ředitele společnosti*. Podle čl. 8 odst. 5 *zakladatel odvolá člena správní rady, přestane-li splňovat podmínky pro členství ve správní radě podle § 10 odst. 2 a 3 zákona nebo pokud poruší závažným způsobem nebo opakovaně zákon, zakládací listinu nebo statut společnosti*. *Zakladatel též může odvolat člena správní rady, pokud se opakovaně nezúčastňuje jednání nebo jiné činnosti správní rady, anebo byl-li ukončen jeho dosavadní pracovní poměr nebo členský vztah*. K dozorčí radě soud ze zakládací listiny zjistil, že podle čl. 10 odst. 4 *členy dozorčí rady jmenuje vždy zakladatel, a to: a) jednoho člena přímo, b) jednoho člena na společný návrh podnikatelských svazů a Hospodářské komory ČR, c) jednoho člena na společný návrh sdružení akreditovaných subjektů a ředitele společnosti*. Podle čl. 10 odst. 6 *zakládací listiny zakladatel odvolá člena dozorčí rady, přestane-li splňovat podmínky pro členství v dozorčí radě podle § 10 odst. 2 a 3 zákona nebo pokud poruší závažným způsobem nebo opakovaně zákon, zakládací listinu nebo statut společnosti*. *Zakladatel též může odvolat člena dozorčí rady, pokud se opakovaně nezúčastňuje jednání nebo jiné činnosti dozorčí rady, anebo pokud byl ukončen jeho dosavadní pracovní poměr nebo členský vztah*. Z citovaného obsahu zakladatelské listiny vyplývá, že stát, resp. MPO coby zakladatel žalovaného, se významnou měrou podílí na utváření jeho orgánů tím, že jmenuje členy správní i dozorčí rady, a to jednoho člena vždy přímo, zbylé dva členy na návrh jiných subjektů, nicméně vždy je na konečném rozhodnutí státu jako zakladatele, zda předložený návrh akceptuje. Zároveň MPO jako zakladatel odvolává členy těchto orgánů, ač je v této pravomoci omezeno důvody uvedenými v zakládací listině. Je nepochybné, že subjektem vytvářející jednotlivé orgány žalovaného je stát, resp. MPO jako jeho zakladatel.
44. Ohledně *čtvrtého kritéria* existence, či neexistence státního dohledu nad činností žalovaného, soud konstatuje, že i tento znak je v případě žalovaného naplněn tím, že nad jeho činností je vykonáván státní dohled ze strany MPO, a to ve více rovinách. Státní dohled jako znak veřejné instituce je třeba chápat v širším kontextu, a to jako jakoukoli roli státu, resp. jeho orgánu, k posuzovanému subjektu, jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 6. 2021 č. j. Komp 2/2020-44. Podle Nejvyššího správního soudu je dohled státu nad činností veřejné instituce jakožto jeden z jejích charakterizujících znaků potřeba „*chápat velmi široce*. *Nejedná se o „správní dozor“ v úzkém slova smyslu jako vrchnostenskou činnost vykonávanou nad adresáty veřejnoprávních povinností, ani o „dozor“ ve smyslu § 178 odst. 1 správního řádu, jenž je třeba chápat jako dozor „uvnitř“ veřejné správy, tedy kontrolní a supervizní činnost jednoho správního orgánu vůči jinému [...]* Pro účely naplnění definičních znaků veřejné instituce totiž postačuje jakákoli – byť omezená – role státu, resp. jeho orgánu, ve vztahu k posuzovanému subjektu.“
45. Státní dohled nad činností žalovaného se projevuje např. zmíněnou pravomocí MPO odvolat členy správní a dozorčí rady, či jmenovat členy správní a dozorčí rady. Státní dohled jako znak veřejné instituce lze přitom chápat i jako dohled podle norem soukromého práva, jak

konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2008 č. j. 8 As 57/2006-67. Přítomnost státního dohledu nad žalovaným vyplývá i z § 14 zákona č. 22/1997 Sb., podle kterého výkon působnosti, který vyplývá pro Českou republiku z předpisů Evropských společenství pro oblast akreditace, zajišťuje a provádí MPO. Podle § 15 odst. 1 zákona č. 22/1997 Sb. může MPO rozhodnutím pověřit k výkonu působnosti akreditačního orgánu pouze jednu právnickou osobu. Tímto výkonem pověřilo MPO žalovaného. Již jen z tohoto důvodu, že akreditační činnost vykonává žalovaný namísto MPO, je patrné, že MPO musí dohled nad činností žalovaného vykonávat. Podle § 15 odst. 3 zákona č. 22/1997 Sb., *neplní-li akreditační orgán povinnosti nebo přestane-li splňovat požadavky stanovené v přímo použitelném předpisu Evropských společenství nebo v rozhodnutí o pověření, nebo pokud o to sám požádá, Ministerstvo rozhodnutí o pověření změní nebo zruší. Z uvedených zákonných ustanovení je zřejmé, že MPO jako orgán zajišťující výkon působnosti, který vyplývá pro Českou republiku z předpisů Evropských společenství pro oblast akreditace, vykonává dohled na žalovaným, který byl k výkonu akreditačního orgánu pověřen. Konkrétně dohlíží, zda žalovaný plní své povinnosti akreditačního orgánu a splňuje požadavky na něj kladené, přičemž pokud by žalovaný je neplnil či přestal splňovat podmínky kladené na akreditační orgán, je v pravomoci MPO zrušit své rozhodnutí o pověření. Tudíž stát prostřednictvím MPO vykonává dohled nad plněním úkolů žalovaného. Pravidelná kontrola žalovaného ze strany MPO vyplývá i z Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 765/2008 ze dne 9. července 2008, jímž se stanoví požadavky na akreditaci a dozor nad trhem týkající se uvádění výrobků na trh a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 339/93, podle jehož čl. 9 odst. 2 členské státy pravidelně kontrolují své vnitrostátní akreditační orgány s cílem zajistit, aby trvale splňovaly požadavky stanovené v článku 8.*

46. Kromě dohledové činnosti vykonává MPO nad žalovaným i tzv. instanční dohled. Podle § 15 odst. 5 zákona č. 22/1997 Sb. nadřízeným správním orgánem žalovaného je MPO. Takto instančně nadřízené MPO vykonává nad žalovaným zmíněný instanční dohled, který zahrnuje řadu postupů podle správního řádu ve vztahu k činnostem žalovaného, např. přezkum jeho rozhodnutí (ať na základě opravného prostředku, či prostředku dozorčího), opatření v případě nečinnosti, či postupy ve vztahu k veřejnoprávním smlouvám, které může akreditační orgán uzavírat podle § 17 zákona č. 22/1997 Sb. S účinností od 1. 1. 2021 je z pravomoci MPO vyňato rozhodování o odvolání proti rozhodnutí žalovaného o akreditaci, o němž podle § 16 odst. 8 zákona č. 22/1997 Sb. rozhoduje statutární orgán žalovaného na základě návrhu k tomu zřízené komise. Jak uvádí důvodová zpráva k návrhu novely (zákona č. 526/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 90/2016 Sb., o posuzování shody stanovených výrobků při jejich dodávání na trh, ve znění pozdějších předpisů), která změnila § 16 odst. 8 zákona č. 22/1997 Sb., shora uvedeným způsobem, „[n]avrhané ustanovení se vztahuje pouze na řízení o odvolání proti rozhodnutí akreditačního orgánu, proto tam, kde správní řád stanoví jinou činnost pro nadřízený správní orgán, tuto činnost plní Ministerstvo průmyslu a obchodu, které tak může např. činit opatření v případě nečinnosti akreditačního orgánu, pokud takové opatření není z povahy věci vyloučeno (např. § 80 odst. 4 písm. c) správního řádu). § 15 zákona č. 22/1997 Sb. byl tedy doplněn o odst. 5, dle kterého nadřízený orgán akreditačního orgánu je Ministerstvo průmyslu a obchodu, které tak může vykonávat výše uvedené činnosti“ (zvýraznění doplnil soud). Stejně tak MPO jako nadřízený orgán rozhoduje o odvolání proti rozhodnutí žalovaného podle InfZ, jakož i o stížnosti proti postupu žalovaného podle tohoto zákona, jak tomu bylo i v projednávaném případě.

47. Ohledně *pátého kritéria*, zda je účel žalovaného soukromý či veřejný, soud uvádí, že Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 1. 2007 sp. zn. I. ÚS 260/06, v němž definoval znaky veřejné instituce, konstatoval, že „[i]nstitucí zřízenou za veřejným účelem je ta, která byla zřízena k uspokojování veřejných či celospolečenských potřeb; má za účel prospět nikoli jen zájmům svým, nýbrž uspokojuje svou činností také potřeby veškerenstva nebo alespoň neurčité části subjektů, jimž činnost instituce slouží k dobru.“ Soud přitom dospěl k závěru, že žalovaný do citované definice spadá. Žalovaný je právní formou obecně prospěšnou společností a ta sleduje určitý obecně prospěšný cíl přímo ze zákona. Podle § 2 odst. 1 písm. c) zákona o obecně prospěšných společnostech poskytují obecně prospěšné společnosti veřejnosti obecně prospěšné služby za předem stanovených a pro všechny uživatele stejných podmínek. Obecně prospěšná služba je tedy poskytována pro potřeby veřejnosti, nikoli k individuální potřebě. Obecně prospěšné společnosti již jen ze své podstaty slouží veřejnému účelu.
48. Obecně prospěšný účel je v případě žalovaného v jeho zakládací listině ve znění z r. 2011 (rozhodnutí č. 4/2011) konkretizován následujícími obecně prospěšnými službami, neboť provádí:
- a) posuzování a osvědčování odborné způsobilosti ke zkoušení, kalibraci, inspekci, certifikaci systémů managementu, certifikaci osob, certifikaci produktů (včetně služeb), popřípadě k jiným činnostem, na něž se vztahují akreditační kritéria stanovená mezinárodně uznávanými normativními dokumenty,
 - b) akreditaci subjektů poskytujících následující služby posuzování shody: zkoušení, kalibraci, inspekci, certifikaci systémů managementu, certifikaci osob, certifikaci produktů (včetně služeb), popřípadě jiné služby, na něž se vztahují akreditační kritéria stanovená mezinárodně uznávanými normativními dokumenty (včetně dozoru nad trvalým plněním akreditačních požadavků akreditovanými subjekty), v souladu s požadavky normativních dokumentů vztahujícími se k akreditaci a dokumentů mezinárodních organizací zabývajících se akreditací, a to jako Národní akreditační orgán České republiky,
 - c) akreditaci subjektů posuzování shody na základě pověření k provádění akreditace podle § 15 odst. 1 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, ve znění pozdějších předpisů, ve smyslu tohoto zákona a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 765/2008, případně na ně se odvolávajících právních předpisů,
 - d) akreditaci environmentálních ověřovatelů v rámci programu EMAS,
 - e) zajišťování úkolů tvorby českých technických norem upravujících kritéria pro orgány posuzování shody a norem souvisejících,
 - f) poskytování informací souvisejících s poskytovanými obecně prospěšnými službami.
49. Žalovaný byl založen za veřejným účelem poskytování služeb v oblasti akreditace, podle § 14 zákona č. 22/1997 Sb. *výkon působnosti, který vyplývá pro Českou republiku z předpisů Evropských společenství pro oblast akreditace, zajišťuje a provádí ministerstvo*, podle § 15 odst. 1 zákona č. 22/1997 Sb. *Ministerstvo může rozhodnutím pověřit k výkonu působnosti akreditačního orgánu pouze jednu právnickou osob.* MPO pověřilo výkonem působnosti akreditačního orgánu žalovaného. MPO tak v souladu s uvedenou právní úpravou přeneslo část své působnosti (působnost v oblasti akreditace) jako výkon veřejné moci na žalovaného, který tak v souladu s uvedenou právní úpravou a pověřením MPO vykonává činnost orgánu veřejné moci.
50. Soud tudíž shledává postavení žalovaného jako veřejné instituce i v jedinečném postavení a oprávnění žalovaného, který v souladu s § 15 odst. 1 zákona č. 22/1997 Sb. jako jediný subjekt vykonává působnost akreditačního orgánu, jehož hlavní činností je poskytování

obecně prospěšných služeb veřejnosti v oblasti akreditace, a ostatní doplňková činnost (zajišťování úkolů tvorby českých technických norem upravujících kritéria pro orgány posuzování shody a norem souvisejících, poskytování informací souvisejících s poskytovanými obecně prospěšnými službami apod.) přímo souvisí s činností hlavní, přičemž i tyto ostatní činnosti jsou poskytovány za veřejným účelem.

51. Podle soudu je třeba žalovaného považovat za veřejnou instituci, neboť byl založen na základě vůle státních orgánů; stát, resp. MPO, je jeho zakladatelem; žalovaný vykonává namísto MPO veřejnou správu v podobě akreditační činnosti, k níž byl ze strany MPO pověřen; MPO nad žalovaným při výkonu veřejné správy dohlíží; a jedná se o činnost vykonávanou ve veřejném zájmu. Žalovaný jako vykonavatel veřejné správy je veřejnou institucí, tudíž povinným subjektem podle § 2 odst. 1 InfZ.
52. Vzhledem k nyní učiněnému závěru, že žalovaný je povinným subjektem coby veřejná instituce, když naplňuje její znaky ve smyslu judikatury Ústavního soudu, nezabýval se soud již tvrzením žalovaného, že se považuje být povinným subjektem podle § 2 odst. 2 InfZ. Soud souhlasí s žalovaným, že vymezení povinných subjektů podle § 2 odst. 2 InfZ představuje alternativu k vymezení dle § 2 odst. 1 InfZ. Pokud posuzovaný subjekt nespadá do definice podle § 2 odst. 1 InfZ, podle něž mají vymezené subjekty plnou informační povinnost, je třeba posoudit, zda nenaplňuje alespoň znaky podle § 2 odst. 2 InfZ a nemá tak informační povinnost v omezeném rozsahu. Jelikož v daném případě je žalovaný povinným subjektem podle § 2 odst. 1 InfZ s plnou informační povinností, nebylo třeba se naplněním podmínek podle § 2 odst. 2 InfZ již zabývat.
53. Soud tedy neshledal důvod pro odmítnutí žaloby, neboť ve věci je dána pravomoc správního soudu, když žalovaný je povinným subjektem podle InfZ, a je tak třeba na něj nahlížet jako správní orgán podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud proto mohl přistoupit k posouzení stěžejní otázky sporu, a sice, zda byl žalovaný ve věci žádosti nečinným.
54. Ohledně tvrzené nečinnosti soud připomíná, že žalobce požadoval prostřednictvím žádosti poskytnutí vícero informací, které rozdělil do osmi bodů, žalobou namítá nečinnost žalovaného ve vztahu k bodům 1. a 2. žádosti. Soud se proto bude zabývat toliko prvníma dvěma body žádosti. Žalovaný tvrdí, že nečinný nebyl, že informace poskytl v rozsahu, v němž je informační povinnost žalovaného stanovena, zbylé informace postačilo odmítnout neformální sdělením, které by v případě shledání informační povinnosti žalovaného bylo nutné považovat v materiálním smyslu za rozhodnutí.
55. Soud ze správního spisu ověřil, že žalovaný reagoval na žádost v rozsahu bodů 1. a 2. Přípisem (ze dne 27. 5. 2024), v něm uvedl, že v bodech 1. a 2. žádosti vyhovuje. K bodu 1. žádosti žalovaný sdělil informace o mzdách v žádosti označených pracovníků ve vymezeném období vyplacených z neinvestiční účelové dotace na financování činností v rámci evropské a mezinárodní spolupráce v oblasti akreditace s tím, že pouze tyto informace mohou být poskytnuty, neboť informační povinnost zakotvená v 8c InfZ se týká pouze veřejných prostředků, kterými jsou právě pouze neinvestiční dotace ze státního rozpočtu poskytnuté žalovanému (blíže k obsahu Přípisu viz shora). K bodu 2. žádosti žalovaný uvedl: „Označení zaměstnanci akreditačního orgánu dosáhli vysokoškolského vzdělání v magisterském studijním programu technického zaměření, získali titul Ing. a na uvedené pozice nastoupili s odbornou praxí nejméně 12 let. Označená kvalifikace je v souladu s požadavky na odbornou způsobilost pracovníků akreditačního orgánu.“ Proti postupu vyřízení žádosti Přípisem podal žalobce dne 21. 6. 2024 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ, kterou odůvodnil tím, že informace

k bodům 1. a 2. žádosti byly poskytnuty pouze částečně, aniž by bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí zbytku žádosti. MPO o stížnosti rozhodl tak, že dne 18. 7. 2024 pod č. j. MPO 70991/24/21200 výrokem II. potvrdil podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ postup žalovaného při vyřízení bodů 1. a 2. žádosti.

56. Soud uvádí, že Přípis žalovaného nelze považovat za rozhodnutí o žádosti o poskytnutí informace. Žalovaný Přípisem poskytl informace požadované v žádosti (zda tak učinil v požadovaném rozsahu, bude řešeno níže), přičemž poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ se uskutečňuje neformálním úkonem, resp. nevydává se o něm správní rozhodnutí. InfZ v ustanovení § 16a odst. 1 písm. c) umožňuje žadateli, domnívá-li se, že mu požadovaná informace byla poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, podat proti postupu při vyřízení žádosti stížnost. Tento postup žalobce v projednávané věci dodržel. O stížnosti žalobce rozhodlo MPO rozhodnutím ze dne 18. 7. 2024 č. j. MPO 70991/24/21200 tak, že postup žalovaného při vyřízení bodů 1. a 2. žádosti podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ potvrdilo. Soud v souladu se závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřenými v usnesení ze dne 20. 11. 2018 č. j. 5 As 18/2017-40 uvádí, že potvrzení postupu žalovaného jako povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ vydané na základě stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ není rozhodnutím o žádosti o poskytnutí informace. Nejvyšší správní soud ve specifikovaném usnesení konstatoval, že „zákonodárce koncipoval institut stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace dle § 16a odst. 1 písm. b) a c) informačního zákona jako prostředek ochrany proti nečinnosti [...] Stížností dle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona se žadatel o informaci domáhá odstranění nečinnosti v části jeho žádosti.“ Následně uvedl, že „[p]rávní sféra jednotlivce není dotčena potvrzením postupu povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) informačního zákona [v rámci stížnostních důvodů dle § 16a odst. 1 písm. b) a c) téhož zákona]. Nadřízený orgán totiž konstatoval, že souhlasí s postupem povinného subjektu, přičemž svým závěrem nemůže ovlivnit veřejná subjektivní práva, neboť jim nerozhodl o žádosti či její části, jejíž vyřízení se žádá (nerozhodl o meritu věci). Uváděné stížnostní důvody [§ 16a odst. 1 písm. b) a c) informačního zákona] směřují přímo proti nečinnosti povinného subjektu, přičemž základem nečinnosti není rozhodnutí ve věci samé, ale právě jeho absence.“ Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že potvrzení postupu povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) InfZ představuje bezvýsledné vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti a žadatel o informaci se může vůči povinnému subjektu bránit nečinností žalobou podle § 79 odst. 1 s. ř. s.
57. Žalobce tudíž zvolil příhodný žalobní typ, podal-li žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného, kterou spatřoval v neúplném vyřízení bodů 1 a 2 Žádosti. Soud zároveň shledal za splněnou podmínku bezúspěšného vyčerpání prostředků k ochraně před nečinností ze strany žalobce, který podal stížnost proti postupu žalovaného podle § 16a odst. 1 písm. c) InfZ, o níž rozhodlo MPO rozhodnutím ze dne 18. 7. 2024 č. j. MPO 70991/24/21200.
58. V bodu 1 žádosti žalobce požadoval poskytnutí následujících informací: „1. Sdělení o výši veškerých vyplacených příjmů ze závislé činnosti (mzdy včetně všech příplatků), odměn (včetně, avšak nikoli výlučně odměny řádné, mimořádné a odměny za plnění cílových úkolů), jiných příjmů a benefitů spojených s výkonem funkce, to vše v hrubé výši (tj. před zdaněním), zdůvodnění mimořádné odměny; dále počet odpracovaných měsíců. A to prosím u všech zaměstnanců na vedoucích pozicích za kalendářní rok 2023 (vyplacených, resp. poskytnutých v souvislosti s výkonem funkce za období od 1. 1. 2023 do 31. 12. 2023)“ V žádosti žalobce uvedl jména a funkce konkrétních osob, u nichž poskytnutí informací požadoval. Žalobce tedy

prostřednictvím žádosti požadoval sdělit celkovou výši všech vyplacených příjmů (včetně odměn a benefitů) konkrétně označeným osobám za určené období. Z Přípisu soud ověřil, že žalovaný poskytl požadované informace pouze zčásti, a to pouze v rozsahu mezd vyplacených z neinvestiční účelové dotace na financování činností v rámci evropské a mezinárodní spolupráce v oblasti akreditace. Žalovaný v Přípisu uvedl následující: „Informační povinnost zakotvená v 8c zákona č. 106/1999 Sb. se tedy týká pouze veřejných prostředků poskytnutých či poskytovaných povinnými subjekty, které mají povahu příjmů ze závislé činnosti či funkčních požitků podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů [...] ČIA je obecně prospěšnou společností, tj. soukromoprávním subjektem založeným podle zákona č. 248/1995 Sb., o obecně prospěšných společnostech a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů [...] ČIA vykonává na základě a v souladu s pověřením prováděním akreditace, které mu bylo uděleno Ministerstvem průmyslu a obchodu ve smyslu a za podmínek § 15 zákona č. 22/1997 Sb. [...] Akreditace tedy není činností hrazenou z veřejných prostředků, nýbrž službou hrazenou jejími bezprostředními uživateli, jimiž jsou subjekty posuzování shody – účastníci akreditačních řízení [...] náklady na činnost akreditačního orgánu, včetně personálních nákladů, jsou hrazeny z úhrad poskytovaných subjekty posuzování shody na základě § 16 odst. 4 a 6 zákona č. 22/1997 Sb. (tj. z příjmů z hlavní činnosti ČIA, příjmů ČIA z doplňkové činnosti a z dalších zdrojů soukromoprávní povahy - např. prodeje nepotřebného majetku). Charakter veřejných prostředků ve smyslu § 8c zákona č. 106/1999 Sb. může mít toliko neinvestiční dotace ze státního rozpočtu, která je ČIA poskytována Ministerstvem průmyslu a obchodu v souladu s čl. 4 odst. 9 nařízení č. 765/2008 za účelem financování činností v rámci evropské a mezinárodní spolupráce v oblasti akreditace, které vyplývají ze zapojení ČIA jako vnitrostátního akreditačního orgánu České republiky do evropských a světových organizací zabývajících se akreditací [...] Pro rok 2023, který je předmětem žádosti o informace, obdržel ČIA neinvestiční účelovou dotaci na financování činností v rámci evropské a mezinárodní spolupráce v oblasti akreditace, které vyplývají ze zapojení ČIA jako vnitrostátního akreditačního orgánu České republiky do evropských a světových organizací zabývajících se akreditací. Z této dotace byly na mzdách v žádosti označených pracovníků, v průběhu 12 odpracovaných měsíců v roce 2023 (leden 2023 až prosinec 2023), vyplaceny následující prostředky:“ Následně žalovaný uvedl k jednotlivým osobám konkrétní částky.

59. Jak je zřejmé, ze shora citovaného obsahu Přípisu, žalovaný tímto způsobem vyřízení bodu 1. žádosti nevyčerpal celý jeho předmět, když poskytl informace pouze o části vyplacených příjmů, a to, aniž by ve zbytku rozsahu požadované informace rozhodl o odmítnutí žádosti. Žalovaný v rámci Přípisu sdělil důvody, pro které poskytl pouze informace o vyplacených prostředcích pocházejících z účelové dotace na jeho činnost, tyto důvody však samy o sobě nepředstavují rozhodnutí o odmítnutí žádosti, proti kterému by se žalobce mohl bránit podáním odvolání. Žalovaný v Přípisu argumentoval především § 8c InfZ s tím, že povinnost poskytnout informace podle tohoto ustanovení se vztahuje pouze na veřejné prostředky, které povinný subjekt poskytl. Naproti tomu až nyní ve vyjádření k žalobě uvádí, že ve vztahu k některým požadovaným informacím vůbec nebyl povinným subjektem, jeho informační povinnost se tak na tyto informace nevztahovala. Jelikož žalovaný je povinným subjektem podle § 2 odst. 1 InfZ s plnou informační povinností (proti čemuž žalovaný brojí až v soudním řízení, v Přípisu tímto neargumentoval), byl povinen vyřídit žádost žalobce v souladu s InfZ. Pokud neshledal důvody pro plné vyhovění žádosti v rozsahu bodu 1., tedy poskytnutí všech požadovaných informací, měl rozhodnout o částečném odmítnutí Žádosti pod bodem 1.

60. Soud tedy shledal, že žalovaný byl ve vztahu k bodu 1. žádosti nečinný, když neposkytl informace v požadovaném rozsahu, ale jen částečně, aniž by ve zbylém rozsahu rozhodl o částečném odmítnutí žádosti. Bude na žalovaném znovu se žádostí zabývat, a buď požadované informace poskytnout nebo rozhodnout o odmítnutí žádosti v rozsahu, v němž nebudou informace poskytnuty, přičemž případné rozhodnutí o odmítnutí žádosti musí žalovaný řádně odůvodnit.
61. Ve vztahu k vyřízení bodu 2. žádosti neshledal soud v postupu žalovaného nečinnost. Žalobce pod bodem 2. žádosti požadoval: *Informace o dosaženém vzdělání a odborné praxi následujících zaměstnanců veřejné správy:*“ V žádosti žalobce uvedl jména a funkce konkrétních osob, u nichž se poskytnutí informací domáhal. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že žalobce svůj požadavek na poskytnutí informací o dosaženém vzdělání a odborné praxi označených osob formuloval v obecné rovině. Žalobce v žádosti požaduje informace o dosaženém vzdělání dotčených osob, přičemž tento svůj požadavek nikterak blíže nekonkretizoval. Nespecifikoval, zda požaduje informace o dosaženém vzdělání pouze ve vztahu ke stupni vzdělání, či také oboru, již vůbec pak nikterak nevyjádřil požadavek informace o kompletním vzdělání daných osob, tedy že by požadoval konkrétní výčet všech škol, které označené osoby absolvovaly. Sdělení žalovaného, že „[o]značení zaměstnanci akreditačního orgánu dosáhli vysokoškolského vzdělání v magisterském studijním programu technického zaměření, získali titul Ing.“ proto soud považuje za odpovídající požadavku formulovaném v Žádosti. Žalovaný podle soudu nebyl povinen žalobci poskytnout konkrétní a strukturované informace o dosaženém vzdělání označených osob, když žalobce se v podané žádosti takovýchto informací ani nedomáhal. Rozsah poskytnutých informací žalovaným zcela koresponduje s obsahem požadavku formulovaném v žádosti. Ke stejnému závěru dospěl soud i ve vztahu k informacím o odborné praxi dotčených zaměstnanců žalovaného. Ani tento požadavek na informace žalobce v žádosti nijak blíže nekonkretizoval, informace poskytnutá žalovaným, že „na uvedené pozice nastoupili s odbornou praxí nejméně 12 let“ a že „[o]značená kvalifikace je v souladu s požadavky na odbornou způsobilost pracovníků akreditačního orgánu“ proto odpovídá požadovanému rozsahu vymezenému v žádosti, v níž žalobce žádný způsobem nespecifikoval, jaké konkrétní informace o odborné praxi požaduje sdělit, když se omezil na pouhou obecnou formulaci „informace o odborné praxi.“
62. Soud konstatuje, že žalovaný poskytl informace požadované v bodu 2. žádosti v plném rozsahu, jak byly v obsahu žádosti požadovány, nebyl proto ve vztahu k tomuto bodu žádosti nečinným.
63. Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu shledal důvodnou pouze v části, v níž žalobce brojil proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevyřízení bodu 1. žádosti. Pod výrokem I. rozsudku proto uložil žalovaném rozhodnout o žádosti v rozsahu bodu 1., k čemuž mu stanovil lhůtu 15 dnů. Ve zbylém rozsahu soud žalobu pod výrokem II. zamítl.
64. O nákladech řízení soud rozhodl výrokem III. tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že právo na jejich náhradu nemá žádný z účastníků, jelikož procesní úspěch (50 %) i neúspěch (50 %) obou účastníků byl shodný, a tedy zde není převážně úspěšný účastník.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. ledna 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu